

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce **J. P.**, zastoupeného JUDr. Petrem Nevrlou, advokátem se sídlem Královský Vršek 25, 586 01 Jihlava, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Brně**, nám. Svobody 4, 602 00 Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 7. 2001, č. j. FŘ 110/1091/01-0107, o kasační stížnosti žalobce proti rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 4. 3. 2005, č. j. 29 Ca 37/2005-14,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 30. 7. 2001 zamítl žalovaný žalobcovo odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru ze dne 27. 10. 2000, č. j. 73952/00/351912/6750, jímž Finanční úřad ve Žďáru nad Sázavou vyměřil žalobci daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 1999 ve výši 99 692 Kč.

Žalobě, již žalobce napadl rozhodnutí žalovaného, Krajský soud v Brně vyhověl a napadené rozhodnutí zrušil rozsudkem ze dne 2. 9. 2003, č. j. 29 Ca 415/2001-35; ke kasační stížnosti žalovaného však byl samotný tento rozsudek zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2005, č. j. 1 Afs 2/2004-52. Krajský soud ve svém rozsudku uvedl, že žalobce nabyl pozemků, jejichž prodejem získal zdaněné příjmy, z titulu smlouvy o postoupení pohledávky uzavřené mezi oprávněnou osobou jako postupitelem a žalobcem jako postupníkem. Pohledávka spočívala v nároku na poskytnutí jiných pozemků (§ 11 odst. 2 zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku – dále jen „zákon o půdě“); tento nárok je přitom nárokem na poskytnutí náhrad ve smyslu § 33a zákona o půdě, jehož postoupením žalobce získal postavení oprávněné osoby. Jelikož mu tedy jakožto takové osobě byla vydána věc podle zákona o půdě [jednoho ze zvláštních předpisů ve smyslu § 4 odst. 1 písm. g) zákona ČNR č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů], byly příjmy plynoucí mu z prodeje pozemků osvobozeny od daně.

Nejvyšší správní soud naopak uzavřel, že žalobce nenabyl pozemky na základě uplatněného restitučního nároku, nýbrž na základě smlouvy o postoupení pohledávky ve smyslu § 524 a násl. občanského zákoníku, kterou jako postupník uzavřel s osobou oprávněnou. Vydání jiných pozemků ve smyslu § 11 odst. 2 zákona o půdě není „poskytnutím náhrad“, jak o něm hovoří § 33a zákona o půdě, a žalobce jako postupník tak v jeho důsledku nemá postavení oprávněné osoby; daň z příjmů mu proto byla vyměřena důvodně. S tímto závazným právním názorem byla věc vrácena k dalšímu řízení Krajskému soudu v Brně, který svým rozsudkem ze dne 4. 3. 2005 žalobu zamítl.

Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku kasační stížností namítající nesprávné posouzení právní otázky [§ 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen „s. ř. s.“]. Zdůraznil, že převáděné pozemky nebyly vydány na základě smlouvy o postoupení pohledávky, nýbrž výlučně na základě zákona o půdě. V dané věci je přitom rozhodující právě právní povaha postoupené pohledávky coby nároku na vydání jiného pozemku podle zákona o půdě, nikoli skutečnost, že pohledávka byla postoupena na základě ustanovení občanského zákoníku. Pokud snad chtěl zákonodárce osvobodit od placení daně jen určitou skupinu poplatníků, měl to vyjádřit určitě a jasně; jeho mlčení však nelze nahrazovat výkladem k tíži poplatníka, který dále zužuje osvobození od daně a vede ke stanovení daňové povinnosti širší skupině daňových subjektů. Proto stěžovatel navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc byla opětovně vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud nemohl kasační stížnost věcně projednat a odmítl ji z následujících důvodů:

Kasační stížnost je pravidelně opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se stěžovatel domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Toto pravidlo však podléhá výjimkám, které jsou popsány v § 104 s. ř. s. a které zakládají nepřípustnost kasační stížnosti. Podle odst. 3 písm. a) tohoto ustanovení je nepřípustná i kasační stížnost směřující proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, co jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Rozsudek z 4. 3. 2005, který stěžovatel nyní napadá kasační stížností, je právě takovým opětovným rozhodnutím soudu, o němž se zmiňuje ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.: jak je totiž patrné z provedené rekapitulace řízení, krajský soud nejprve žalobou napadené rozhodnutí zrušil (rozsudek z 2. 9. 2003) a teprve následně žalobu zamítl. Řídil se přitom závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu a ve svém druhém rozsudku vyslovil, že dotčené pozemky neměly být vydány podle zvláštních předpisů stěžovateli, nýbrž jeho právní předchůdkyni, ani je nelze považovat za náhrady přijaté v souvislosti s nápravou některých majetkových křivd podle zvláštních předpisů. Jelikož pak stěžovatel nebyl oprávněnou osobou ani v důsledku postoupení pohledávky nenabyl postavení oprávněné osoby, nebyly příjmy z prodeje dotčených pozemků osvobozeny od daně.

Nepřípustnost kasační stížnosti ve smyslu § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. nelze chápat absolutně: zruší-li například Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu k jednomu ze dvou stížných bodů a druhým se pro nadbytečnost nezabývá, a krajský soud poté rozhodne v souladu se závazným právním názorem, ovšem setrvá na závěru napadeném druhým stížným

bodem, lze kasační stížností opětovně zpochybnit tento závěr, k němuž se Nejvyšší správní soud dosud nevyslovil. Nepřípustnost se tak nevztahuje ke kasační stížnosti jako k celku, nýbrž spíše k jednotlivým kasačním důvodům.

V projednávané věci je však tato nepřipustnost dána. Jedinou právní otázkou, jíž se ve svém původním rozsudku zabýval krajský soud, bylo to, zda je žalobce oprávněnou osobou ve smyslu zákona o půdě, resp. zda má postavení takové osoby, a zda v důsledku toho byly jím nabyté příjmy z prodeje pozemků osvobozeny od daně z příjmů. Žalovaný ve své kasační stížnosti napadl výlučně právní závěr krajského soudu a toliko jeho zákonnost posuzoval Nejvyšší správní soud. V novém rozsudku pak krajský soud nově zhodnotil právní status žalobce tak, jak mu to ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu bylo uloženo, a v nižší instanci tak zopakoval názor zaujatý již v instanci kasační. Stěžovatel však svou kasační stížností tento názor pouze opětovně zpochybňuje, aniž uvádí další stížní důvody, které by mohly založit její přípustnost a umožnit Nejvyššímu správnímu soudu přezkoumat rozsudek krajského soudu z pohledu námitek, jimiž se dříve nezabýval.

Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřipustný návrh podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s, podle něž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. srpna 2005

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu